

*"Adevărat, adevărat vă spun,
că veți plânge și vă veți tângui,
iar lumea se va bucura; vă
veți întrista, dar întristarea
voastră se va preface în bucurie."*

In. 16, 20



ISBN (10) 973 - 87424 - 2 - 0

student Valeriu Gafencu

Calea spre fericire

■ *Scrisori trimise din închisoare celor dragi*



ACAYON

Valeriu Gafencu

Calea spre fericire

- scrisori trimise din închisoare celor dragi -

Colecția Rugul Aprins
Făgăraș - 2006



Valeriu Gafencu înainte de a fi arestat (1940)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Gafencu, Valeriu

Calea spre fericire / Valeriu Gafencu - Făgăraș;

Agaton, 2006

ISBN (10) 973-87424-2-0; ISBN (13) 978-973-87424-2-0

821.135,1-6 ; 343.8(498) (0:82-6)

© Editura Agaton Tel. 0268.211290

Valeriu Gafencu

sau

Ce aproape de noi este fericirea!

Să fii refugiat din Basarabia și despărțit de familie, să fii condamnat pe motive politice la 25 ani închisoare la vârsta de 20 ani, să-ți vezi sfârșitul vieții pământești că se apropie după 11 ani de temniță și să poți afirma că ești un om fericit, pentru cei mai mulți dintre noi pare cu neputință.

Aceasta se poate prin credință. Prin credință, suferința se transformă în bucurie. Viața lui Valeriu Gafencu ne arată aceasta.

Faptul că Valeriu a descoperit calea spre fericire reiese din scrisorile trimise celor dragi din care am extras aceste sfaturi prin bunăvoința d-nei Eleonora Colgiu, sora lui Valeriu, și a d-lui Neculai Trifoiu, coordonatorul cărții "Studentul Valeriu Gafencu - Sfântul Închisorilor din România" în care au fost publicate aceste scrisori.

Revelația fericirii trăită de Valeriu în infernul închisorilor, este o lecție din care noi, care trăim în libertate, să învățăm că nu mai avem dreptul să ne plângem de nimic când fericirea este la îndemâna oricui - Iisus Hristos, credința în cuvântul Său, ascultarea poruncilor Sale, urmarea virtuților Sale. Aceasta este viața fericită. Restul e deșertăciune.

Scrisorile trimise de Valeriu reprezintă și un "îndreptar pentru spovedanie" pentru curățirea cugetului de patimi și păcate, aceasta fiind principala condiție pentru dobândirea fericirii. Cea mai fericită zi din viață este ziua când îți iartă Dumnezeu păcatele printr-o spovedanie sinceră și când te împărtășești cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos care s-ajertfit pentru păcatele noastre.

Sfaturile date prin scrisorile trimise celor trei surori mai mici și mamei sale, Valeriu le împărtășește cu drag tuturor oamenilor, pentru că a iubit pe toți oamenii și tot ce este creatură a lui Dumnezeu. Valeriu a dat deplină libertate, ca toate mărturisirile sale intime, să fie citite de toți cei dragi lui, care sunt toți oamenii. Deschiderea sufletului în fața noastră, păcatele cu care s-a luptat toată viața un om care n-a săvârșit păcate, ne obligă pe noi la un examen de conștiință foarte amănunțit, la ascultarea glasului cugetului nostru: "să trăim în adevăr, să ne smulgem din păcat, să sacrificăm totul pentru Hristos, pentru adevăr. Numai așa ne putem mântui, ne putem câștiga fericirea".

Ce aproape de noi este fericirea! Noi cei ce trăim în libertate nu o vedem. Valeriu ne îndeamnă: *"căutați fericirea în sufletele voastre. Nu o căutați în afara voastră. Să nu așteptați fericirea să vină din altă parte, decât dinlăuntrul vostru, din sufletul vostru, unde sălășluiește Domnul*

Iubirii, Hristos. Dacă veți aștepta fericirea din afara voastră, veți trăi decepții peste decepții și niciodată nu o veți atinge".

Sfaturile pe care Valeriu le-a dat celor dragi pentru ca urmându-le să dobândească fericirea, sunt universal valabile, iar dacă cei mai mulți oameni le-ar urma ar fi mult mai multă bunătate și înțelegere în lume iar Dumnezeu nu ar mai îngădui să se întâmple atâtea nenorociri. Ce bine ar fi dacă aceste sfaturi le-ar înțelege cât mai mulți oameni; ce mult s-ar folosi de ele: cei credincioși și-ar întări credința iar cei care nu l-au descoperit încă pe Dumnezeu și pe Fiul Său Iisus Hristos și care nu cunosc adevărata fericire ar putea descoperi sensul vieții, ar învia din moartea sufletului, care este mai grea decât moartea trupului.

Am citit multe cărți de învățătură creștină și am ascultat multe predici care m-au luminat mintea pentru descoperirea adevărului, dar atât de convingător arătată calea spre fericire ca în scrisorile lui Valeriu Gafencu nu am întâlnit până acum. Poate această convingere izvorăște la gândul că aceste scrisori sunt trimise dintr-o altă lume, dintr-o lume plină de suferințe ale trupului și ale sufletului, din iadul celor mai grele închisori, unde sufletul se purifică de toate păcatele, de cele pe care le-ai făcut și de cele pe care îți închipui că le-ai fi putut face.

Căile pe care Valeriu le arată cu multă convingere pentru obținerea fericirii și pentru dobândirea liniștii sufletului, care au fost trăite intens și nu le știe din cele citite sau auzite sunt numeroase: păstrarea curățeniei sufletului, cunoașterea adevărului evanghelic, apropierea cât mai mult a inimilor de cuvântul Mântuitorului Iisus Hristos, rugăciunea necontenită, postul, milostenia, iubirea pentru toată lumea, lăsarea în voia lui Dumnezeu, răbdarea suferințelor, smerenia, sinceritatea față de Dumnezeu, față de aproapele și față de noi înșine, citirea cărților sfinte.

Credința sinceră și ocrotirea Bunului Dumnezeu a făcut ca Valeriu nu numai să nu aibă nevoie de compătimirea și încurajarea celor din afară, ci el să încurajeze și să ajute să răzbească în viață pe cei care trăiau în libertate. Valeriu nu era îngrijorat de soarta celor dragi pentru că îi știa curați la suflet, cu credință-n Dumnezeu și cu dragoste pentru toată lumea. O! ...dacă am putea să spunem și despre tinerii din ziua de azi aceste lucruri. Cât de mulți părinți fericiți ar fi și nu ar mai fi îngrijorați de soarta lor, pentru că i-ar ști pe calea cea bună fiind ocrotiți de Dumnezeu.

Valeriu Gafencu s-a născut la 24 ianuarie 1921 în localitatea Sângerei, județul Bălți din Basarabia. A urmat școala primară la Sângerei, iar cursurile secundare la Liceul "Ion Creangă" din Bălți, între anii 1932-1940. Absolvind liceul în vara anului 1940, la doar câteva zile după bacalaureat, a intervenit uraganul ocupației sovietice. Valeriu a reușit cu greu să treacă Prutul, a ajuns la Iași, lăsându-și părinții și surorile sub ocupație, despărțindu-se, nu știa că definitiv, de tatăl său care, în toamnă,

a fost ridicat și dus în Siberia, unde și-a sfârșit viața nu se știe când. Valeriu Gafencu devine student al Facultății de Drept a Universității din Iași în anul 1940. În anul 1941 a fost condamnat pe motive politice la 25 ani muncă silnică. Din anul 1941 până în anul 1949 Valeriu s-a nevoit în cea mai grea închisoare din țară, cea de la Aiud. În anul 1949, fiind bolnav de TBC a fost transferat în penitenciarul-sanatoriu Tg. Ocna, de unde în ziua de 18 februarie 1952, sufletul său s-a înălțat la Cer unde s-a întâlnit cu Mântuitorul, pe care L-a iubit toată viața.

Stoia Sorin

Calea spre fericire

- scrisori trimise din închisoare celor dragi -

✝ Rugați-vă lui Dumnezeu și credeți nelimitat. Eu sunt mulțumit sufletește și împăcat cu mine însumi. Nu vă mint. E realitatea sufletului meu, care și-a găsit pacea în înțelepciunea și ajutorul Atotputernicului Dumnezeu. Cred că numai în adevărul evanghelic își poate găsi omul liniștea de suflet. Dragile mele surori, vă rog păziți-vă de păcat, trăindu-vă viața în curățenie! Numai așa veți birui în viață. (*Aiud, 3 iulie 1942*)

✝ Vă doresc din suflet tot binele și fericirea! Fiți cumiți și păstrați-vă cât mai curate, căci curățenia sufletească e cea mai scumpă comoară. Aproiați-vă cât mai mult inimile de Dumnezeu, de cuvântul Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căci de la El și numai de la El, ne vine tuturor mântuirea. (*Aiud, 1 sept. 1942*)

✝ Singur Dumnezeu mă înțelege pe deplin și pe El, spre marea mea mulțumire sufletească, îl simt veșnic lângă mine, ocrotindu-mă și luminându-mi Calea. Cât sunt de fericit când simt vibrând spiritul creștin, voi poate niciodată nu veți putea înțelege.

Mi-apare foarte frumos în minte un fragment din „Iisus, fiul lui Sirah”: „Dacă și-ar retrage Dumnezeu suflarea, într-o clipă ne-ar preface pe toți în pulbere”. Cât adevăr și cât de puțini sunt cei ce-l înțeleg. Nu mai vorbesc de numărul extrem de redus al celor care îl trăiesc! În viața aceasta credința e totul. De aceea, omul fără credință e mort. (*Aiud, 14 octombrie 1942*)

✝ Eu sunt sănătos și cu puteri sufletești neobișnuit de mari. După cum îți spuneam și-n alte rânduri, faptul că am ajuns a înțelege și a trăi chiar spiritul creștin, m-a făcut să mă simt mulțumit, ca trezit dintr-un mormânt. La aceasta a contribuit în cea mai mare măsură singurătatea vieții pe care-o duc, ca și înfrânarea firească de la tot ce constituie lumesc, aproape.

Mi-nchipui uneori, că într-o viață obișnuită, normală, n-aș fi putut ajunge niciodată la o asemenea revoluție spirituală. (*Aiud, 1 noiembrie 1942*)

✝ Fi-ți cumiți și păstrați-vă curățenia sufletelor, căci sufletul e scânteia divină ce s-a sălășluit în noi. De aceea, nu avem dreptul să-l pângărim. De veți trăi în curățenie sufletească, va veni ziua când veți auzi în voi, glasul conștiinței, al adevărului, îndemnându-vă să săvârșiți numai fapte bune și iubite de Dumnezeu! Atunci veți trăi suprema fericire. Altfel, viața vă va apare ca un calvar fără sens.

Luptă-te cu tine, înfruntă cu seninătate toate greutățile vieții prezente și nu te plânge de suferință; cu atât mai mult, cu cât azi aproape

nu există familie care să nu fi încercat cele mai crunte dureri. (*Aiud, 10 decembrie 1942*)

✝ Viața mea e tristă oarecum, dar asta singur mi-am ales-o. Sufletește sunt mulțumit, deoarece Dumnezeu e lângă mine, întotdeauna. Uneori lăcrimez singur de dor. (*Aiud, 10 martie 1943*)

Viața asta e atât de scurtă! și noi trecem prin ea întocmai ca niște fulgi.

Noi ne vom regăsi cu toții în căminul mult iubit, cu un dar neprețuit: Iubirea în Duhul lui Hristos. Toate se petrec cu rost. Roagă-te mamă bunului nostru Mântuitor. El ne va ferici, împlinindu-ne sensul vieții. (*Aiud, 12 mai 1943*)

✝ Trăiesc fericirea de a fi înțeles sensul înalt al Vieții - cărarea luminoasă ce urcă spre Cer. Fără Hristos, Dumnezeul nostru, viața ar fi o totală zădărnicie, cu un singur scop: de a suferi fără nici o nădejde. De aici, de unde se pot vedea clar orizonturile vieții, și unde trăiesc o continuă purificare de suflet, cu un scop precis - mântuirea - calea ce duce spre Înviere -, te rog pe tine (ca și pe surorile mele scumpe), să-ți păstrezi curățenia, care e cea mai scumpă comoară.

Îmi am sufletul curat și-ți pot mărturisi că e cea mai mare fericire și limită a vieții mele. (*Aiud, 12 mai 1943*)

✝ Păstrați-vă curățenia sufletească, purtați-vă cu multă demnitate și eleganță, răbdați aceste grele încercări, care-și au rostul lor, de la Dumnezeu, și rugați-vă necontenit. Fetele curate, de neam bun, cu ținută demnă -cu valoare sufletească în general - întotdeauna vor fi căutate. (*Aiud, 25 iulie 1943*)

✝ Sunt sănătos și mă gândesc întruna la voi, dragii mei, la toate încercările prin care a trebuit să treceți, spre a vă da seama de deșertăciunea acestei lumi, de ajutorul și dragostea lui Dumnezeu, de Viața Veșnică, pe care noi o putem câștiga cu mila Domnului, dacă ne vom trăi viața în iubire curată, fapte bune și rugăciune.

Viața e un dar de la Dumnezeu, și noi trebuie să știm a o trăi în chipul cel mai vrednic. Să ne curățăm de păcate, care ne urmăresc la tot pasul, să fim cu iubire față de semenii noștri, să ajutăm, să răspundem la rău prin bine și la ură prin dragoste, să ne mărturisim păcatele și să luăm temeinic hotărârea de a nu le mai săvârși.

Iată, a venit și postul Crăciunului. Pregătiți-vă sufletește pentru această mare sărbătoare creștină, prin post și rugăciune și nu uitați milostenia pentru cei săraci și lipsiți, căci milostenia acoperă o mulțime de păcate. Așa că, faceți această faptă măreață, ca la Sfintele Sărbători să dați la câte un sărac, lipsit de ajutor, ba o pâine, ba o prăjitură, ba un bănuț, că mult vă va răsplăti Dumnezeu și în viața aceasta și în viața viitoare.

Mie îmi pare tare bine că voi înțelegeți această lume. Mi-aduc aminte că, încă în sat, îi mai ajutați din când în când și pe țiganii și pe nevoiașii de pe la noi! Știți voi ce înseamnă lucrul acesta!?

Fericirea este sensul întregii noastre vieți.

Și eu vă mărturisesc azi, după ani de suferință, meditație și frământări, cu viață aspră, că Viața nu are nici un sens fără Hristos! Că toate alergările noastre, fără Iisus sunt deșertăciune și goană după vânt! De aceea, să căutăm ca prin modul nostru de trăire să-l câștigăm pe Mântuitorul în inimile noastre.

Numaidecât să vă spovediți și împărtășiți. Să faceți o spovedanie cât mai serioasă și mai adâncă. Să luați hotărârea de a vă lepăda de păcate, să duceți lupta cu răul inimii voastre, înclinate a-i judeca și condamna pe alții pentru faptele lor, când noi înșine săvârșim aceleași păcate. Vă rog foarte mult, grijiți-vă de suflet.

Pe Emil, creșteți-l în iubire de Dumnezeu. Învățați-l să se roage, să cânte cântece creștine, să se poarte cu dragoste și nevinovăție. El e un copil curat și nevinovat la suflet. Și eu mă stăruiesc să devin prunc la suflet, ca și el. Voi, ca părinți, aveți o mare răspundere. Anume, aceea de a-i da o educație creștină, a-l crește în cea mai mare curătenie, a-l îngriji și a-i face Viața cu adevărat fericită, printr-o trăire curată a Domnului nostru Iisus Hristos. Iubiți-vă voi și iubiți pe toata lumea. Purtați-vă cu toți așa cum vă purtați cu proprii voștri frați și surori. Și Dumnezeu, care vede toate, vă va răsplăti însutit. (*Aiud, 22 noiembrie 1943*)

✝ Câte inimi îndreptate către tine, Doamne, dornice de o viață nouă în care să plutească pacea, armonia și dragostea creștină. Am trăit cu sufletul între voi aceste sărbători. Fiecare clipă - o zi duiosă de vacanță. Fiecare zi - o viață fericită! Cu bucurii noi, izvorâte din adâncurile ființei mele, renăscute prin harul Domnului Iisus Hristos.

Sunt sănătos și mulțumit. Rog pe Bunul Dumnezeu să-mi dea putința în viață de a face binele pe care sufletul meu dorește să-l facă în lume. E cea mai mare hotărâre și dorință a vieții mele. Cred că acesta e și sensul trăirii omului: să iubești toată creatura lui Dumnezeu și să faci bine.

Socot că e un mare dar de la Dumnezeu acela de a face bine în viață.

Cât sunt de fericit. Sufletul meu nu poate să exprime în cuvinte ceea ce simte. Să fii pătruns de conștiința nimicniciei tale ca om - în fața lui Dumnezeu - și să te ridici prin puterea credinței și a iubirii pe culmile cele mai înalte ale Idealului! Așa pășesc în al douăzecișipatrulea an al vieții mele. Cu credința în Dumnezeu și cu dragoste nesfârșită pentru voi toți ai mei, pentru tot neamul românesc, pentru cei buni și cei răi, pentru cei dreți și pentru cei păcătoși. Rog pe Atotputernicul Dumnezeu să mă ajute.

Dumnezeu să-i ocrotească în toate, dăruindu-le un cuget senin și o inimă creștină. *(Aiud, 10 ianuarie 1944)*

✝ Trăiți viața simplă și nu uitați: esențialul în viață este curățenia sufletească și trupească. *(Aiud, 5 octombrie 1944)*

✝ Doresc, iubii mei, să știți a alege din suferință tot ceea ce este mai de folos vieții sufletești, în sensul desăvârșirii creștine. *(Aiud, 10 decembrie 1944)*

✝ Aici viața e mai ușoară, iar bunăvoința și dragostea fraților ardeleni o veți întâlni în tot locul, ca expresie a unei suferințe comune, din care a rezultat o adâncă înțelegere a durerii. *(Aiud, 25 ianuarie 1945)*

✝ Atâta timp cât Dumnezeu veghează asupra lumii, nici un rău nu va putea zdruncina fondul moral și adânc creștin al sufletelor curate și însuflețite de dragoste nemărginită pentru adevăr și aproapele. Suferința oricât de grea ne-ar fi ea, nu-și are alt sens decât purificarea interioară a sufletului dornic de mântuire și pregătirea aceluia ce, cu toată inima, dorește să realizeze fericirea.

Ah, ce bine ar fi dacă voi ați înțelege sensul mare al vieții, al suferinței, al umilinței...Doamne! Să știu că sunteți pregătite sufletește să primiți cele mai grele lovituri, în credința că, dincolo de această viață trecătoare există o altă Viață veșnică, fericită, o patrie cerească fără hotar și care merită orice jertfă, fie ea oricât de mare! Că acolo ne vom întâlni toți și că nimeni nu ne va mai putea despărți vreodată!

Înțelegeți voi oare aceste realități pe care vi le mărturisesc azi?

Mi-i dor de voi. Un dor mare, viu...atâta de viu, încât uneori mă pierd în visuri, vă văd lângă mine, frumoase la chip și la suflet, senine, duioase, vrednice de suferințele pe care le-ați încercat. Și, orice s-ar întâmpla, vă voi purta în inima mea cu o iubire nestinsă, care nu cunoaște nici o limită!

Esențialul este ca voi să trăiți o viață curată. Lăsați-vă în voia lui Dumnezeu, căci El ne îngrijește în modul cel mai bun. Vă spun aceste lucruri, pentru că eu însumi le-am trăit și constatat, în viața mea plină de iubire ...de zbucium.

Sunt un om fericit, atât de fericit încât aș vrea să strig în gura mare, să audă toată lumea strigătul meu, să ajungă fericirea mea până la Cer! *(Aiud, 10februarie 1945)*

✝ Stau și mă gândesc mereu, la viața asta trecătoare. Ce suntem noi decât simpli trecători către o Patrie Cerească, eternă. Trecem prin viață pentru a ne purifica interiorul, a ne reînnoi în Duhul Domnului nostru Iisus Hristos - prin Iubire - pentru a ne învrednici de fericirea eternă. Toate durerile pe care le încercăm au ca unic sens, curățirea sufletului, recunoașterea neputinței noastre în fața lui Dumnezeu, smerenia prin care ne putem regăsi, reînnoi în duhul Iubirii. Căci toți suntem fii ai aceluiași Părinte, care ne iubește, dorindu-ne binele cel mai

mare, fericirea eternă. Și câtă supărare din partea noastră. Privim nepăsători, ne mărginim la o viață de griji ale acestei vieți trupești, căutăm comoditatea și liniștea în această lume și uităm cu totul de suflet. Când se întâmplă de ne trimite Dumnezeu și câte un necaz greu, ne răzvrătim și ne îndepărtăm de Dăruitor. Dar Domnul e bun. Cum ne întoarcem către Sine, ne primește cu brațele deschise, cu dragoste nemărginită.

Toată lumea e plină de fii risipitori. Sunt atât de mulțumit că Bunul Dumnezeu mi-a trimis această încercare, căci mi s-a luminat și mie cărarea Vieții și, pe această cale stăruind, mi-am găsit cea mai frumoasă liniște și seninătate launtrică.

Iată, am intrat și în Postul Mare. Rog din toată inima pe ai mei, să se pregătească sufletește pentru primirea Patimilor și a Învierii Domnului. Bucuria cea mai mare pe care mi-o pot aduce ai mei, este aceea de a-i și curăți la suflet, trăind o viață cât mai simplă și mai virtuoasă, cu gândul la Dumnezeu.

Să cultivi iubirea prin rugăciune și fapte bune. Trăind viața creștină, Dumnezeu îi va ocroti în toată vremea și ei vor simți harul Domnului revărsându-se în inimile lor. (*Aiud, 20 martie 1945*)

✝ Dar, să fim liniștiți și împăcați cu viața așa cum ne-a dăruit-o Dumnezeu, căci este spre fericirea noastră. Trăiți în curățenie de inimă, sinceri față de Dumnezeu, aproapele și voi înșivă. Toate au un sens; noi nu avem decât datoria de a alege între Bine și Rău...Viață și Moarte...Să ne găsim cărarea vieții care ne duce spre înviere și să stăruim cu smerenie și răbdare. (*Aiud, 10 aprilie 1945*)

✝ Meditați în chipul cel mai serios. În fața fiecăruia stă mormântul. Trecem prin Viață ca niște simpli călători, către Patria Cerească. După felul cum vom trăi aici, pe pământ, așa ne va fi dincolo: suferință sau fericire eternă! Nu căutați să vă îmbâcsiți mintea cu felurite cunoștințe inutile din această lume, căci asta nu zidește sufletul cu nimic.

"Și ce-ți va folosi ție să cunoști toate lucrurile lumii acesteia, când însăși lumea aceasta este trecătoare?", spune, atât de frumos, Toma de Kempis, în Urmarea lui Hristos. Nu cunoștințe multe ni se cer nouă, ci virtuți și fapte bune.

Vă vorbesc în modul cel mai serios: faceți-vă un examen de conștiință cât mai amănunțit. Cercetați-vă bine viața. Adânciți-vă în interiorul ființei voastre și cunoașteți-vă pe voi înșivă, cu toate păcatele și greșelile săvârșite în viață. Scrieți-le și duceți-vă în fața preotului (duhovnicului) și le mărturisiți. Niciodată nu e prea târziu. Dar nu amânați nici măcar cu o singură zi. Vă vorbesc ca fiu și ca frate al vostru, cu toată iubirea și încrederea pe care o împărtășesc pentru voi. Vorbesc cu toata convingerea sufletului, nu din cărți, ci din propria-mi trăire, din acești ultimi ani, cei mai serioși și mai însemnați din viața mea, care

pentru mine înseamnă totul... dar absolut totul. Mulțumesc din toată inima Bunului Dumnezeu pentru suferința ce mi-a trimis-o. Căci prin suferință mi-am purtat lumina sufletului și am găsit calea Vieții.

Vă rog din suflet citiți Biblia. În fiecare seară, înainte de a vă culca, în jurul mamei, strângeți-vă voi, copile scumpe ale inimii mele, și, cu seninătate, reculegeți-vă câteva momente și citiți câte un capitol din Evanghelie, un capitol din Epistole și câte un psalm. Cu multă evlavie apoi, faceți-vă rugăciunea de seară. E mult mai bine primită de Dumnezeu rugăciunea în comun, pentru că sufletele toate se întâlnesc în același duh și se înalță spre cer cu multă cucernicie și tărie. Cântați "Tatăl nostru". Apoi culcați-vă liniștite, după ce, mai întâi, v-ați închinat pernițelor.

Ar fi bine să aveți candelă în dormitor. Cu candela aprinsă, în tăcere, fiecare să-și examineze faptele, vorbele și gândurile de peste zi. Imediat ce-ați constatat o greșeală, să v-o mărturisiți cu sinceritate, cerându-vă iertare. Apoi...somn ușor.

Iubiți-vă mult! Mult! Spuneți-vă singure una alteia greșelile, cu dragoste. Ajutați-vă mereu. Iubitele mele, ar fi cel mai mare și mai frumos lucru pe care l-ați realiza: o familie creștină. Orice inimă necăjită să-și găsească mângâierea între voi. (*Aiud, 25 mai 1945*)

✠ Un gând simplu, de iubire, sau o vorbă bună pe care-o adresați unui om necăjit azi, poate valora mai mult decât orice comoară de aur. Gândiți-vă la văduva care aruncă în Vistieria Templului singurii doi bănuți pe care îi are.

Să știți că eu nu sunt îngrijorat de soarta voastră, dintr-un singur motiv: vă știu curate la suflet, cu credință-n Dumnezeu și cu dragoste pentru toată lumea. Aceste mari realități îmi dau siguranța deplină că veți răzbate bine, prin toate încercările ce le veți mai întâmpina în viitor. Priviți lucrurile în adâncime. Nu vedeți voi că Dumnezeu vă trimite diferite încercări, pentru a vă întări credința?! Nu gustați voi, în cele mai grele clipe, dintr-o bucurie izvorâtă din lumea intimă a ființei voastre spirituale?! O fericire nouă, găsită în lacrimi.

Cât de mult aș vrea să fiu în mijlocul vostru, pentru a vă lămuri în calea cea înaltă a Vieții! Să pătrund în intimitatea sufletelor voastre și să deschid larg porțile iubirii ce visează acolo și așteaptă să se reverse în valuri! Să vă văd izbucnind în lacrimi de fericire, îngenuncheate înaintea icoanei lui Hristos, mărturisindu-vă păcatele și mulțumind.

Să ascultați de glasul conștiinței, trăind adevărul cu toată plinătatea sufletului. Vreau să vă știu senine și conștiente de misiunea care o aveți ca ființe vii, în lume: mântuirea. Vreau să vă știu curate la suflet, o curăție feciorelnică, care să inspire numai iubire, armonie și virtute. Să fiți creștine prin viața voastră. Primiți încercările pe care vi le trimite Dumnezeu, cu toată bucuria inimii, căci Dumnezeu încearcă pe cei pe

care-i iubește. În fiecare seară întrebați-vă sincer ce bine ați făcut omenirii.

Scumpă mamă, tare mulțumit aș fi dacă ați citi zilnic "Acatistul Maicii Domnului". Gândiți-vă că Maica Domnului v-a ajutat și ocrotit întotdeauna, peste tot. (Aiud, 25 iunie 1945)

✝ Scumpă Norica, tu îmi ceri câteva sfaturi pe care eu cu dragoste ți le dau. Tu fă-ți educația creștină în familie. învață-te să fii o gospodină cât mai bună, trăiește o viață de mare curățenie, fă fapte bune și iubește mult, tot ce este creatură a lui Dumnezeu. Simplifică-ți viața cât mai mult, întotdeauna mulțumește-te cu puțin, învață-te a te jertfi pe tine însuși pentru binele aproapelui. Fă bine ori de câte ori se ivește prilejul.

Norica, învață-te a medita, trăiește o viață de rugăciune. Rugăciunea este expresia cea mai curată a iubirii de Dumnezeu și de aproapele. Când vei ajunge să te poți ruga cu adevărat, cu adevărat ai realizat pacea, fericirea. Eu încerc mereu și Bunul Dumnezeu mă ocrotește și-mi dăruiește atâta de mult, încât am ajuns să văd la fiecare pas făcându-se câte o minune. Trebuie să fiu sincer și să recunosc că nu realizez decât foarte puțin, că încă n-am ajuns a mă ruga cu toată inima curățită de griji, păcate și gânduri lumești -căci păcatele mă țin strâns legat de lumea aceasta văzută - dar, scumpă Norica, numai cine a gustat din bucuriile adânci ale sufletului, acela numai le poate înțelege. Am avut momente de închinare în viața mea, când am plâns cu lacrimi nestăvilite, dându-mi seama de zădărnicia și nimicnicia ființei mele omenești, de slava lui Dumnezeu, de Iubire. Ei, bine, în aceste lacrimi, izvorâte din adâncul ființei mele îndurerate, am găsit cea mai înaltă și mai curată fericire trăită de mine vreodată! Cât aș fi de fericit s-ajung a realiza o stare continuă de rugăciune! Viața aceasta este cu totul trecătoare. Și tot ceea ce e legat de ea este trecător. Să ne zidim sufletele, să le întărim cu virtuțile creștinești, nu pentru viața aceasta, ci pentru cea viitoare. Patria noastră cea sfântă și veșnică, unde ne vom regăsi cu toții după moarte, este Cerul. Să stăruim ca în viața aceasta să ne învrednicim prin faptele, vorbele, atitudinea și gândurile noastre, de Cer.

Nu există fericire adevărată decât în Iisus Hristos. Pe aceea căutați de o realizați. Nu vă uitați la felul cum înțelege și trăiește lumea viața. Voi aveți un îndreptar de viață -calea creștină - și după acest îndreptar călăuziți-vă pașii. (Aiud, 23 septembrie 1945)

✝ Doresc să le știu curate la suflet și nevinovate. Ca îndreptar de viață să aibă cuvântul Mântuitorului Iisus Hristos.

Citiți Evanghelia și Epistolele. În sfânta Scriptură veți găsi tot, dar absolut tot de care veți avea voi nevoie, ca să câștigați fericirea. Căutați de vă procurați aceste cărți: Biblia, Viețile Sfinților, Patericul și Urmarea lui Iisus - "Oglinda Duhovnicească". Meditați și trăiți adevărul creștin.

Cine oglindește prin trăire cuvântul Mântuitorului, a realizat fericirea. Pe acești oameni îi iubesc și-i apreciez total.

Lăsați distracțiile și plăcerile ușoare (ex.: balurile și altele asemenea). Fiți atente la prietenii. Un prieten bun e o comoară. Dar multă grijă, căci atunci când nu știi să-ți găsești mediul potrivit realității tale sufletești, vei avea mult de suferit. Și nu arareori suferința poate lăsa urme dăunătoare atunci când suferi din pricina unor greșeli sau păcate proprii. Trăiți în multă iubire și ajutați cât mai mult. Iubiți natura. În mijlocul naturii vă veți regăsi în toată simplitatea și curăția de suflet. Vreau să vă știu fericite. Și fericirea adevărată nu poate fi decât aceea provenită din trăirea lui Hristos.

Duminica și Sărbătoarea, regulat să mergeți la biserică. Vinerea să postiți. Dacă nu post negru, atunci măcar post simplu. S-apropie postul Crăciunului. Pregătiți-vă bine pentru spovedanie și împărtășanie. Mărturisiți-vă în fața duhovnicului toate păcatele. Vă rog foarte mult, trăiți cele ce vă rog.

Încolo eu îmi petrec timpul meditănd, citind cărți sfinte, rugându-mă și lucrând câte ceva, sau în celulă. Mă plimb și iubesc mult. Iubesc tot ce e creație a lui Dumnezeu. Vreau să contribui cu maximum la realizarea fericirii umane. Mă lupt cu păcatele sufletului meu. Mi-i conștiința activă mereu, stau treaz la orice tresărire de suflet. Suntem responsabili de toate greșelile și păcatele celorlalți semeni ai noștri. Suntem păcătoși! Toți suntem făpturi ale creatorului nostru, Dumnezeu. Să ne iubim unii pe alții, să ne ajutăm cât mai mult și să trăim cu gândul la Dumnezeu. Tot ceea ce facem, s-o facem nu ca pentru oameni, ci ca pentru Hristos. Eu stărui mereu să realizez în mine omul nou, creștinul. Sunt fericit și tare mulțumit sufletește. (*Aiud, 29 octombrie 1945*)

✝ Sunt atât de mulțumit! Trăiesc într-o pace de suflet neobișnuită, pe care mi-o dăruie Iubirea. Sunt conștient de acest dar divin și caut să-l trăiesc. Ce poate fi mai frumos și mai măreț decât a-ți iubi pe părinți, surori, prieteni, rude, pe toți cei dragi ție și pe vrăjmașii tăi! Ce poate fi mai frumos decât a ajunge să-ți dai seama că toată creația lui Dumnezeu ți-e soră, mamă și frate.

Dragii mei, eu sunt un om fericit și mă rog Atotputernicului Dumnezeu să vă ferească și sufletele voastre, înflorindu-vă viața, cu darul neprețuit, al Iubirii.

Rugați-vă lui Dumnezeu. Curățiți-vă de păcate. Meditați adânc și duceți-vă să vă spovediți și împărtășiți-vă numaidecât. Cu dragoste, frică și cutremur apropiați-vă de Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

S-apropie Crăciunul. Eu sunt sănătos și cânt cântece de mulțumire și de slavă lui Dumnezeu. Știți că eu mă ocup și cu poezia? Acum am făcut niște cântece de Crăciun și un colind de o frumusețe rară! Tare mult

aș vrea să vi le trimit și vouă să le cântați. In felul acesta mă veți simți și mai alături de inimile voastre.

Cât sunt de fericit că vă iubesc atât de mult! Știu că și voi mă iubiți și faceți tot ceea ce vă stă în putință ca să mă știți mulțumit! De-ați și câtă bucurie mi-aduce iubirea voastră! În situațiile cele mai grele prin care am trecut în viața de închisoare, v-am simțit alătura de inima mea, cu iubire și înțelegere întreagă. Nimic nu prețuiește Dumnezeu mai mult, cajertfele de iubire! El însuși, din iubire pentru noi s-a coborât din cer întrupându-se și s-a răstignit pentru noi.

Ah! Cât de mult aș vrea ca voi să înțelegeți și să trăiți iubirea lui Hristos! Vă rog din tot sufletul rugați-vă și postiți. Pregătiți-vă bine pentru Sfânta Naștere a Domnului.

Să fiți modele pentru viața voastră desăvârșită în dragoste creștină și nădejde. Trăiți virtuțile creștine și toate celelalte bunuri Dumnezeu vi le va da, pe deasupra. (*Aiud, 22 noiembrie 1945*)

✝ Cu multă bucurie-n suflet vă comunic o veste bună: azi i-am făcut un parastas lui Felix. La biserica închisorii, simplă și umilă, trei preoți cu inimi tot atât de simple și plini de bunăvoință, au oficiat mai întâi Sfânta Liturghie și apoi slujba religioasă pentru morți. Mulți credincioși s-au rugat pentru odihna sufletului lui Felix. Sunt atât de mulțumit că Bunul Dumnezeu mi-a ajutat să-mi îndeplinesc acest gând, în condițiile prezente, atât de grele. Cu atât jertfa de iubire e mai bine primită. Felix e fericit în lumea Veșnicei Iubiri. Rugăciunea e calea cea mai bună spre a ajunge la Dumnezeu și a-i ușura viața ființei iubite din lumea eternă. De aceea rugați-vă neîncetat. Rugăciunea dumneavoastră se va întâlni cu a mea și-n felul acesta avem siguranța că aducem o cât de mică bucurie lui Felix drag. (*Aiud, 24 ianuarie 1946*)

✝ Dumnezeu a voit ca, în chipul cel mai firesc, să creșteți sufletește prin încercările trăite și... încet... încet... să evoluati în sensul vieții celei adevărate, Iubirea-Hristos.

Rog din toată inima mea, plină de dragoste pentru voi, să urmați cu inima și cu mintea voastră, pas cu pas, cuvânt cu cuvânt, tot ceea ce vă scriu eu acum.

Alta este viața, decât aceea pe care obișnuit, și-o închipuie oamenii.

Altul este omul însuși, decât acela ce se închipuie el.

Altul este adevărul, decât acela pe care și-l închipuie mintea omenească.

De ani de zile vă scriu mereu din temniță. Și tot scrisul meu este străbătut de același fir continuu, de același adevăr central: Hristos, viața veșnică.

Fără îndoială, că de cele mai multe ori, trăind în realitatea întunecată și întinată de păcat, furați fiind de vârtejul vieții, v-ați întrebat:

Ce-i cu Valea nostru scump, de ne scrie mereu... mereu același lucru, conștiința păcatului, Iubire... Hristos?

Vreau să fiu sincer și deschis, până în cele mai adânci fibre ale sufletului. Nu mi-am făcut niciodată iluzii, în ceea ce privește modul vostru de a privi viața, zbulciumul trăit în acești ultimi ani mai ales, pe mine.

Este de ajuns să vă gândiți că am trăit aproape trei ani, zi de zi, încuiat toată ziua într-o celulă, înconjurat de patru ziduri, singur, cu o singură deschizătură, geamul, și acela cu gratii. Ei bine, prin acea deschizătură, geamul, privirea mea nu se putea îndrepta decât într-o singură direcție: Sus, spre Cer. În această îndelungată perioadă, în care la plimbare nu puteam merge, decât o oră și jumătate pe zi, n-am făcut nimic altceva, decât să mă rog, să meditez și să citesc. Foarte arareori am putut vorbi cu cineva. Condițiunile de viață materială în care am trăit, au fost dintre cele mai grele.

Cu primul pas pe care l-am făcut în viața de închisoare, mi-am pus întrebarea: "Pentru ce am fost eu închis?!". Pe planul vieții sociale, privind relațiile mele cu lumea în care am trăit întotdeauna am fost privit ca fiind foarte bun, un exemplu de conduită onestă și curată. Atât în liceu, cât mai ales în Universitate, unde nivelul vieții morale e mai scăzut, toată lumea, profesori, colegi și mai ales prieteni, vedeau în mine un model de viață curată, un tip de om nou, care se menținea într-o viață morală, abstinentă, cu toată hotărârea și dârzenia. Politicos și corect în atitudine, elegant în ținută, bun la studii, mi se dădeau întotdeauna, cele mai frumoase calificative. Dacă intram în conflict cu cineva, era numai pentru adevăr.

Ei bine, dacă așa stau lucrurile, pentru ce am fost eu adus în temniță, singur, departe de zgomotul lumii, departe de atâtea și atâtea ispite? Și am trăit cele mai mari frământări. Am citit mult, am meditat și mai mult...m-am rugat. Ce este viața?

După mult zbulcium, după multă durere trăită, paharul suferințelor mi se umpluse, a venit o zi sfântă, în iunie 1943... Câteva ore-n șir, cu toată stăruința sufletului, îl rugasem pe Dumnezeu să-mi dăruiască lumină. Și, deodată, în timpul rugii mele fierbinți, am căzut în genunchi, cu inima plină de lacrimi, cu ochii uzi de lacrimi. Un hohot prelung de plâns. La această dată îmi pierdusem toată încrederea în oameni. Suferisem într-un chip îngrozitor. Îmi dădeam perfect de bine seama că mă găseam întru adevăr. Pentru ce dar sufeream?!

Din tot sufletul meu plin de elan, rămăsese întregă Iubirea. Și-mi pierdusem încrederea în sinceritatea omului, în bunătatea Lui, dar iubeam. Nimeni nu mă înțelegea. În plânsetul meu prelung, revărsat în valuri de lacrimi, am început să bat mătânii. Și deodată... O minune! Ce mare ești Tu, Doamne! Mi-am văzut sufletul meu plin de păcate, rădăcina tuturor

păcatelor omenești am găsit-o în mine. Vai, atâtea păcate... Și ochiul sufletului meu, împietrit de mândrie, nu le vedea.

Ce mare e Dumnezeu! Văzându-mi toate păcatele, am simțit nevoia de a le striga în gura mare, de a mă lepăda de ele! și o pace adâncă, un val sublim de lumină și dragoste mi s-a așezat în inimă! Imediat cum s-a deschis ușa, am ieșit vijelios din celulă și m-am dus la ființele care știam că mă iubesc cel mai mult și la cei care mă urau și care greșiseră cel mai mult față de mine și le-am mărturisit deschis: *"Sunt cel mai păcătos om. Nu merit încrederea ultimului om dintre oameni. Sunt fericit"*.. Toți au rămas uimiți, înmărmuriți. Unii m-au privit cu dispreț, alții m-au privit cu indiferență, unii m-au privit cu iubirea pe care ei înșiși nu și-o puteau explica, un singur om mi-a spus: "Meriți să fii sărutat"! Dar eu am fugit repede în celula mea, mi-am trântit capul în perină și... mi-am continuat plânsul... mulțumind și slăvind pe Dumnezeu.

La data aceea atitudinea mea era ceva cu totul neînțeles. Oamenii, împietriți de păcate, trăiau departe de propria lor realitate sufletească. Mai târziu... Câți nu m-au fericit pe mine, câți nu mi-au mulțumit pentru iubirea și sinceritatea mea, care i-a salvat și pe ei?! În aceste momente, sufletul lui Nelu era lângă mine. Și sufletul lui Felix era lângă mine.

Ah! Dar ce să vă spun! Niciodată nu simțisem mai mult dragostea Mântuitorului revărsându-se în inima mea (mai mult) ca atunci. De la acea dată, când mi-am văzut toate păcatele sufletului meu, cu fapta, cu vorba sau cu gândul, am început să lupt împotriva păcatului, conștient. De-ați ști voi ce grea luptă este războiul cu păcatul?!

Atunci mi-am dat seama că Dumnezeu în iubirea lui nemărginită pentru mine, m-a păzit de cele mai mari păcate cu faptă. De exemplu: în timpul când eram în liceu, am iubit o fată. În iubirea mea aș fi căzut cu ea în păcat, dacă n-ar fi intervenit puterea lui Dumnezeu, care să-i dea suficientă tărie sufletească fetei, care și ea mă iubea foarte mult, și, în felul acesta, amândoi, să fim salvați de păcat.

Dar, dragii mei, aici în închisoare, când am înțeles cuvântul Mântuitorului care spune, că chiar dacă numai te-ai uitat la o femeie și a-i poftit-o în inima ta ai și săvârșit păcatul curviei, am înțeles, că eu am păcătuat. Așadar, ca să fiu dezlegat de acest păcat, a trebuit să mă duc în fața preotului duhovnicesc și să mă mărturisesc: am curvit, am greșit.

Lucrurile pe care vi le mărturisesc acum, vă cutremură poate, dar este de datoria mea sufletească a face aceste mărturisiri pentru pacea mea și pentru fericirea voastră. Vreau să știți că nu numai aici, dar chiar când eram afară, am luptat foarte mult împotriva păcatului. Trebuie să mărturisesc că am avut și momente de cădere, dintre care, două momente (unul în clasa a V-a, altul în cl. a VIII-a), căderi pe care le-aș fi putut evita cu siguranță, dacă aș fi avut o serioasă educație creștină, și dacă nu mă lăsam influențat de prietenii cei mai buni, dacă luptam mai mult cu

neputința firii acesteia pământești. Este adevărat că aceste două căderi, datorită naturii sufletului meu, închinată spre curățenie și moralitate, n-au putut fi desăvârșit împlinite, căci scârba de păcat m-a făcut să-mi fie rușine de mine însumi, dacă de Dumnezeu nu-mi era rușine la acea dată și apoi am avut mari remușcări și regrete, totuși trebuie să recunosc că am fost slab. Nu.vă puteți voi închipui cât de greșită și de superficială este educația ce ni se dă nouă în școli. În clasa a VIII-a, frământat de problemele tinereții i-am mărturisit lui Tuța gândurile mele. Dintre toți prietenii mei, atât din liceu cât, mai târziu, din Facultate, eram întotdeauna cel mai puternic partizan al abstinencei în relațiile cu femeile. Desigur erau mulți, cei mai mulți, majoritatea absolută, care făceau haz, de asemenea situație. Viața morală pentru ei nu era o problemă.

Apoi am căzut în închisoare. Aici mi-am examinat cugetul. Și mi-am data seama că chiar dacă cu fapta n-am săvârșit aceste păcate și multe altele, cu vorba și mai ales cu gândul, le-am săvârșit. Deci atunci, în 1943, m-am dus la preot și, după un adânc examen de conștiință, mi-am mărturisit toate păcatele vieții. Mărturisirea m-a despovărat de ele. Și o luptă continuă duc mereu. Și pentru om, lupta nu încetează până la moarte. Este drept că închisoarea mă ferește de multe ispite(ex. femeile), dar are și ea o mulțime și o mulțime de ispite.

Azi sunt un om fericit. Cu atât mai fericit, cu cât Dumnezeu a orânduit în așa fel încât să vă mărturisesc eu vouă, toată viața mea intimă! Desigur, un cutremur ați trăit fără îndoială, dar sunt convins că este spre fericirea voastră. Exemplul ce vi l-am dat, cu toată experiența vieții mele pe care v-am pus-o deschis în fața ochilor, vă va ajuta să vă priviți adâncul sufletelor voastre. Și atunci, sunt convins, veți trăi cutremurul pe care l-am trăit și eu, luând contact cu toate păcatele sufletului vostru. Duceți-vă imediat la preot și vă mărturisiți. Nu există fericire mai mare, decât aceea pe care o trăiește omul despovărat de păcate, prin mărturisire și împărtășanie.

Dar fără pocăință nici un om nu poate face nici un pas înainte. Iată pentru ce v-am trimis eu "Îndreptar la spovedanie". Iată pentru ce v-am trimis eu carnetul cu mărturisirea vieții mele intime. Dacă este un om care vă dorește mai mult fericirea, acela sunt eu. Ascultați de îndemnurile ce vi le dau.

Ce este dar **Viața?** E un dar al lui Dumnezeu, dat nouă oamenilor, pentru a ne purifica sufletele de păcat și a ne pregăti prin Hristos, pentru a primi viața veșnică, fericirea eternă.

Ce este **omul?!** O ființă creată din iubirea lui Dumnezeu, nemărginită, căruia i-a fost pusă în față fericirea și moartea, lăsat fiind liber să aleagă. Dumnezeu îl îndeamnă mereu să aleagă fericirea prin smulgerea din păcat. Dar vrăjmașul omului, diavolul îi sucește mintea omului și-i împietrește inima, spre a-i pierde și a-i nimici sufletul.

Fiți foarte atenți. În viața socială oamenii se privesc și se judecă nu după ce sunt ei în fond, ci după ce par ei în formă. Nu vă faceți iluzii despre om. Iubiți-l. Da! Iubiți-l! Dar nu vă faceți iluzii despre el, căci cine își face iluzii despre om suferă amar. Unul singur este desăvârșit! Unul singur este Bun! Unul singur este curat! Hristos -Dumnezeu. Oamenii, toți sunt păcătoși. Ne-a fost dat un dar sfânt, mărgăritar neprețuit: Iubirea. Trăiți iubirea.

Și acum: Ce este **Adevărul**? Adevărul este cuvântul lui Dumnezeu, Hristos. Avem poruncă de la Dumnezeu să trăim în adevăr, să ne smulgem din păcat, să sacrificăm totul pentru Hristos, pentru adevăr. Numai așa ne putem mântui, ne putem câștiga fericirea. Cuvântul lui Dumnezeu îl găsim scris, în Sfânta Biblie, cartea cărților. Să ne apropiem dar, cu inimi smerite de această carte sfântă, în credința curată că Dumnezeu ne va lumina. Și vom căpăta lumină.

Dau deplină libertate, cu toate mărturisirile mele intime, să fie citite de toți cei dragi mie. Chiar dacă nu vor înțelege azi totul, va veni o zi în care mă vor înțelege și-și vor da seama cât de mult bine le-am dorit, punându-mi deschis sufletul înaintea lor. Desigur, sunt două lucruri pe care în nevinovăția voastră sufletească, vă veți sfii a le vorbi deschis. Să știți însă de la mine: Nici un om nu e curat, decât Unul singur Hristos - Dumnezeu. Și cine fuge de realitatea propriului suflet, e un mincinos.

Căutați să vă apropiați sincer de Hristos și lăsați lumea, cu păcatele ei, în pace. Veți fi fericiți și veți fi mult iubite de orice suflet curat: Iubiți! Iubiți! Iubiți! (Aiud, 29 ianuarie 1946)

✝ Azi sunt atât de mulțumit! Privesc liniștit în viața mea și a întregii lumi. Și văd lucrarea Domnului în toate. Mă uit la viața voastră. Și văd minunea lui Dumnezeu. Draga mea mamă, te simt atât de mult! Spune-mi mamă că-mi simți Iubirea. Spune-mi mamă că mă simți lângă matala permanent. Spune-mi mamă că ești fericită. Vreau să-ți spun atâtea, mamă.

.....

Purtam în sufletul meu chipul unei fete, iubita mea, dar pe această față niciodată n-am putut s-o întâlnesc întruchipată într-o făptură reală. Așa încât, am rămas la modul meu de a trăi Iubirea. Revărsând-o în toate ființele, dar rămânând cu un gol în inimă, care se aștepta umplut.

La început a fost greu de tot. Dumnezeu însă, a fost mereu cu mine. Nu m-a părăsit nici o clipă. Am început să înfrunt suferințele trupului și, încet, încet, am început a gusta din bucuriile noi. Am văzut că sunt un om păcătos. M-am cutremurat de păcatele mele, de neputința mea. Mi-am data seama atunci că eu, care doream cu toată inima o lume Ideală, eu însumi, eram un păcătos. Deci, mai întâi trebuia să devin eu, om curat, un om nou. Și am început să mă lupt cu răul din mine. Încet, încet, a coborât în mine lumina adevărului. Am început să trăiesc

fericirea, în suferință. Și golul din inima mea, pe care eu așteptam să mi-l umple iubirea iubitei mele, 1-a umplut Hristos, Iubirea cea Mare. Și am înțeles atunci că: "Mare *cu adevărat este cel care are dragoste mare...*" "Mare *cu adevărat este cel ce se vede pe sine mic*".

Azi sunt fericit. **Prin Hristos iubesc pe toți.** Este o cale atât de greu înțeleasă și acceptată de oameni, dar sunt convins că este singura care duce spre Fericire. Și dacă privesc la Viața mea, o mărturisesc deschis, regret din toată inima păcatele și greșelile săvârșite, dar sunt fericit că Dumnezeu, cu darurile lui minunate, mi-a luminat calea, întărindu-mi credința spre desăvârșirea Iubirii și spre apărarea scânteii de adevăr, ce ne-a fost sădită în Inimă. Iar dacă-mi văd viitorul, îl văd luminos cu sufletul și mintea luminată de adevăr. Iar dacă-mi văd iubita, o văd curată la suflet, întâlnești în Hristos. (Aiud, 7 martie 1946)

✝ Toți umblăm după fericire. Toți o dorim, toți o căutăm. Intru direct în intimitatea sufletelor voastre. Căutați fericirea în sufletele voastre. Nu o căutați în afara voastră. Să nu așteptați fericirea să vină din altă parte, decât dinlăuntrul vostru, din sufletul vostru, unde Sălășluiește Domnul Iubirii, Hristos. Dacă veți aștepta fericirea din afara voastră, veți trăi decepții peste decepții și niciodată nu o veți atinge. Să vă spun atât: Căutați Iubirea și trăiți-o cu multă smerenie.

Tare mult doresc să nu vă gândiți la căsătoria voastră, absolut deloc. Cu cine mă voi mărita? Cum va fi el? Cine va fi el? Etc. Sunt gânduri inutile, fără sens, deșarte. Aceste preocupări arată că în sufletul vostru încă nu s-a stabilit certitudinea adâncă a adevărului. Să aveți o singură grijă. Sufletul. Să trăiți curat, în frica lui Dumnezeu. Să iubiți pe Hristos, să vă dăruiți toată ființa Lui, printr-o trăire curată, în rugăciune.

În ceea ce privește căsătoria: O, să n-aveți nici o grijă, dar absolut nici o grijă, căci se găsesc atâtea suflete dornice de a întâlni suflete curate de fecioare, pentru a se uni cu ele și a zidi un cămin creștin fericit. Dacă voi ați înțelege acest adevăr pe care vi-l mărturisesc, v-ați convinge mai târziu, că dragostea de Dumnezeu este Esențialul, v-ați convinge de adevărul spus de Mântuitorul : "Căutați Împărăția Cerurilor, și toate celelalte vi se vor adăuga vouă".

Cine împlinește Cuvântul lui Hristos, realizează Maximum, Totul! Port o dragoste întregă și încredere neșarmurită în **Părintele Boca**. Prin voi îi comunic: "Toată iubirea sufletului în Domnul nostru Iisus Hristos, îi sărut mâinile și tare mult doresc să-l cunosc". Vă rog foarte mult să vi-l faceți Duhovnic. Să vă spovediți lui, căci e un preot unic. Mama îndeosebi. Din când în când mergeți pe la Sâmbăta și vă spovediți **Părintelui Boca**. În toate situațiile grele consultați-vă cu el, cereți-i sfatul. (Aiud, 15 mai 1946)

✝ Rog pe bunul Dumnezeu să-ți dăruiască ani mulți și fericiți. Îți doresc viață frumoasă, trăită în iubire, cu sete în suflet după veșnicie.

Îți doresc viață trăită în curățenie și luptă permanentă cu păcatul. Virtutea sufletului tău să fie încununată cu smerenia. Fecioria trupului tău să fie încununată cu fecioria sufletească.

Să năzuiești întotdeauna spre Iisus, mirele ceresc, mirele fecioarelor celor înțelepte.

Îți doresc fericirea - și întipărește-ți bine în minte - **fericirea nu există decât în Hristos.** (Aiud, 8 ianuarie 1948)



Eleonora (18 ani, în spatele părintelui **Arsenie**), sora lui Valeriu, când era eleva la Liceul Doamna Stanca din Făgăraș (fotografie realizată în Hurezu)

Eleonora Gafencu-Colgiu: *În luna martie 1943 ne-am refugiat din Basarabia, mama cu trei fete, eleve, și am ajuns în Făgăraș. Tata era deportat în Siberia, iar Vaieriu, fratele nostru, student, era deținut politic la Aiud, de unde ne scria ocupându-se de educația surorilor mai mici.*

De ardeleni, care ne-au ajutat foarte mult, ne-am atașat sufletește, petrecându-ne anii frumoși ai adolescenței mai ales ducându-ne la mănăstirea Sâmbăta, unde l-am cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, cu care am participat la sfințirea bisericii din Hurezu.

Au trecut anii și, cu ajutorul lui Dumnezeu, Valentina, sora cea mare, a intrat în învățământ, eu, Eleonora, am intrat ca asistentă la ASCAR (Institutul de cardiologie) iar Elisabeta - inginer.

După mulți ani a venit la mine la serviciu, pentru o consultație, Părintele Arsenie cu o călugăriță. Am rămas surprinsă spunându-mi că ne cunoaștem. Era îmbrăcat civil, tuns, frumos și bine dispus. L-am prezentat unui foarte bun cardiolog, dr. Caulea. Știam de la o prietenă că este foarte ocupat și că pictează o biserică aproape de București, dar n-am reușit să-l vizitez și regret.

Am cântat în diverse formații muzicale și mai ales la diverse biserici din București. Avem o familie frumoasă și unită, cu soți și copii, nepoți, realizați așa cum ne-au învățat Valeriu și Părintele Arsenie.

Studentul Valeriu Gafencu - Sfântul închisorilor

Frăția Sfântul Herman de Alaska

În 1966, inumanele condiții de detenție din România comunistă au fost aduse la cunoștința lumii occidentale. La Washington, în fața Subcomitetului de Securitate Internă (subcomitet al Senatului), pastorul Richard Wurmbrand a dat mărturie despre diabolicele experimente care se desfășurau acolo. Dovada pentru propriul său caz erau cele 18 cicatrice rămase de la torturile la care fusese supus și pe care le-a arătat în fața subcomitetului dezvelindu-și pieptul. Istoria sa a captat atenția mijloacelor de informare din toată lumea și a fost dată publicității în S.U.A., Europa, Asia. Curând, Wurmbrand a scris o carte, "Torturat pentru Hristos", din care s-au vândut în jur de trei milioane de exemplare.



Valeriu Gafencu și mama sa, **Elena**, când era închis la Galda (1946)



Valeriu Gafencu (dreapta), mama sa și prietenul său **Ion Ianolide**.
În spate se vede biserica din Galda (1946)

Pe **17 februarie 2001**, pastorul Wurmbrand a decedat în California, în vârstă de 92 de ani. Deși era foarte slăbit de boală, ochii îi străluceau „ca o mare de lumină deschizându-se spre eternitate”, după cum își amintește cineva care l-a văzut în acea perioadă. [“Pastor Wurmbrand: Finishing the Race, Again”, vol 23 nr. 2, 2001, pg. 27]. Însemnătatea activității sale, de dezvăluire a celor ce se petrec dincolo de Cortina de Fier, este de neprețuit, într-o vreme în care delegații la Moscova sau București prezentau o atmosferă de pace și prosperitate, el a fost unul din primii care au arătat întunecatele secrete ale închisorilor comuniste. El a vorbit despre torturile și eroismul deținuților creștini; a povestit despre viețile multor mărturisitori creștini:

*„Am văzut în închisorile comuniste credincioși creștini cu lanțuri la picioare în greutate de 50 de livre” (aprox. 25 kg - 50*0.454 kg), scrie el în „Tortured for Christ” (Glendale, California: Diane Books, 1967, pg. 57), „...torturați cu vătraie înroșite în foc, oameni cărora li s-a vărsat pe gât, cu forța, o lingură plină cu sare, și ținuți apoi fără apă, murind de foame, suferind de ger, dar rugându-se cu fervoare pentru comuniști. Din punct de vedere strict omenesc este ceva inexplicabil! Aceasta este însă iubirea lui Hristos revărsată în inimile noastre”.*

Există însă un aspect din experiența vieții de închisoare a pastorului Wurmbrand care a fost trecut cu vederea. Acesta este prietenia lui cu Valeriu Gafencu, pe care cei care l-au cunoscut îl numesc „sfântul închisorilor”. Valeriu Gafencu a fost conducătorul spiritual al unui grup de români ortodocși care „au luptat lupta cea bună” în nenorocitele condiții ale vieții de închisoare, condiții în care majoritatea deținuților nu au reușit să reziste, prăbușindu-se sub povara subumanului în care fuseseră azvârliți. Valeriu și confrății săi nu numai că au rezistat, dar au ajuns la o viață de sfințenie ce ar putea fi asemănată cu a tuturor marilor mărturisitori ai lui Hristos.

În 1951, atât Valeriu, cât și pastorul Wurmbrand se aflau în infirmeria penitenciarului Târgu Ocna, bolnavi de tuberculoză, aproape de moarte. Deși pentru deținuți medicamentele erau aproape imposibil de obținut, cineva din grupul lui Valeriu a reușit să obțină câte ceva într-un pachet din partea familiei. Cu sănătatea îmbunătățită, acesta le-a dat lui Valeriu care era pe moarte, iar Valeriu le-a oferit în secret pastorului Wurmbrand. Rezultatul a fost că Richard Wurmbrand a supraviețuit, iar Valeriu Gafencu a murit, (n.red.: Valeriu a fost învrednicit de Dumnezeu să-și cunoască ziua morții. Pe 2 febr.1952 el și-a rugat prietenii să-i procure o cămașă albă și o lumânare pentru ziua de 18 februarie. Pe 17 februarie i-a spus lui Ioan Ianolide: *“Măine voi muri. Vreau să-mi iau rămas bun de la cei mai apropiați prieteni”*). Călăul Petre Orban a plecat din închisoare întreaga zi, pentru a-i lăsa să-și ia rămas bun de la Valeriu). Înainte ca Valeriu să moară, pastorul Wurmbrand i-a spus: *„Aș vrea să*

intru în împărăția cerurilor pe aceeași poartă ca tine!". Valeriu nu avea decât 30 de ani atunci când a plecat din lumea aceasta. „Fapt interesant, Richard Wurmbrand a decedat exact în ajunul împlinirii a 49 de ani de la adormirea lui Valeriu, fiind astfel legat prin moarte de omul care îi salvase odinioară viața (Valeriu Gafencu a murit pe **18 februarie 1952**).

Memoriile publicate de cei care au suferit împreună cu Valeriu în închisoare ne dezvăluie în el un suflet ajuns alb imaculat ca zăpada, prin suferință conștient asumată pentru Hristos, în mijlocul inumanelor torturi și a degradării morale din închisorile comuniste. În el se contopiseră puritatea de copil cu tăria omului matur - un aliaj rar în zilele noastre în care „omul dedublat” a devenit standardul vieții. Viața lui de simplitate și curăție a minții ne îndeamnă pe noi, cei asaltați de degradarea vieții contemporane, să „ne facem ca niște copii” și astfel să intrăm în Împărăția Cerurilor.

Un Post Scriptum

Ion Ianolide, cel mai apropiat prieten al lui Valeriu Gafencu, a scris în 1963 textul pe care îl reproducem în continuare. În el auzim un ecou al spiritului și experienței lui Valeriu. (Ion Ianolide a murit în 1985):

„18 februarie 1983

Sunt în vârstă de 64 de ani. Din 1941 până în 1964 am fost în închisoare, torturat și batjocorit - mai întâi sub dictatura lui Antonescu, apoi sub cea comunistă....

L-am mărturisit pe Hristos întreaga mea viață, iar în 1944 m-am închinat cu totul Lui. M-am confruntat mereu cu materialismul, fie el burghez, fie comunist. Am comparat și confruntat credința creștină cu islamul, budismul, confucianismul și, firește, cu iudaismul talmudic. Am comparat Ortodoxia cu Romano-Catolicismul, Protestantismul și neo-Protestantismul. Am dat o luptă mare cu ateismul...

Aproximativ 5 ani de zile m-am aflat în izolare totală, înfometat și dezbrăcat. Mai mult de 15 ani am stat în încăperi comune -unele mai mici, altele mai mari; am trăit acolo, zi și noapte, silit, ca și toți ceilalți, să folosesc „, tineta "pentru necesitățile fizice (un fel de hârdău). Uneori eram îngrămădiți opt deținuți într-o celulă de 61/2 picioare pătrate, dormind câte doi, trei sau patru într-un pat. Trupurile și sufletele ni se frecau unele de altele în fiecare clipă. Teroarea exercitată de gardieni, foamea, frigul și bolile păreau de-a dreptul suportabile în comparație cu oroarea care se instala între oameni diferiți, disperați și adeseori decăzuți, descompuși.

Am fost la munci agricole timp de doi ani. Era o muncă de sclav, iar noi eram înfomețați și dezbrăcați. Lucram în vii și grădini de legume, dar muream de foame, pentru că ne era strict interzis să gustăm un pic din fructe sau zarzavaturi. Timp de peste 20 de ani mi-a fost mereu foame și adeseori eram distrofic din cauza malnutriției. Mi-a fost frig în toți anii aceia de închisoare. Am fost bătut, chinuit și torturat ani de zile, pentru distrugerea rezistenței fizice și psihice [spirituale]. Am cunoscut direct înspăimântătorul domeniu al trăirii sub limitele suportabilului. Ani întregi am fost amenințat cu moartea. Mi se cerea mereu „, sufletul" din mine. Mi-au oferit adesea viața, preferând perspectiva morții tocmai pentru a-mi salva sufletul, conștiința, integritatea -și numai Dumnezeu m-a ferit de prăbușire. Nu există om care să poată rezista tuturor acestor chinuri. Mulți - mulți ani, cam 15, am fost terorizat cu spectrul „, re-educării" în scopul „,restructurării" mele și „,spălării creierului". Doar purtarea de grijă a lui Dumnezeu m-a salvat. Am îndurat teroarea din partea temnicerilor, dar și una și mai feroce din partea informatorilor și asasinilor din chiar rândurile deținuților, care trecuseră de partea puterii

politice. Am cunoscut ființe omenești dezamăgite, cu expresii diavolești pe chipurile lor și care săvârșeau fapte demonice. Am fost înconjurat de o atmosferă de tovărășie de demoni, care pendula între răutate și criminalitate. Am purtat de grijă unor oameni pe moarte: unii deznădăjduiți, alții în stare de revoltă, alții calmi. Am văzut „sfînți” care radiau lumină, murind într-o atmosferă cerească. Am ascultat vorbind profesori, savanți, oameni de litere — și am învățat mai mult decât într-o universitate. Am cunoscut comuniști și am cunoscut evrei în închisoare, am cunoscut de asemenea din cei care fuseseră la putere. Am îngrijit chiar pe generalul care fusese președintele curții militare care a pronunțat condamnarea mea. Mi-a fost dat ca să-i închid ochii. După ce îi servise pe stăpâni, fusese azvârlit și el în temniță.

Am cunoscut burghezi și comuniști atât ca oameni liberi, cât și ca deținuți. Și pe toți i-am cernut prin Duhul lui Hristos în Care m-am străduit toată viața mea să trăiesc. La capătul acestei amare experiențe numai Hristos rămâne în mine viu, întreg și veșnic...

Astăzi se împlinesc 31 de ani de când a murit Valeriu. M-am dus la Biserică ca să mă spovedesc. Duminică mă voi împărtăși. În ziua aceasta am aflat zidită în ființa mea sfințenia, așa fel încât nimic să nu mă mai poată despărți de ea. Este cea mai fericită zi din viața mea, deși în ziua aceasta a murit cel mai de preț om pe care l-am cunoscut vreodată. El este cel care, în ziua aceasta, mi-a transmis fericita și binecuvântata stare care m-a însoțit întreaga viață. Am fost atât de fericit, încât am dorit viața veșnică mai mult decât plinătatea spirituală pe care am simțit-o atunci, în ziua aceea. Am fost, și firește și, Valeriu a fost, perfect lucid, normal și conștient de toate cele ce se petreceau. El era plin de Har. În el se afla Hristos și am putut să fiu și eu părtaș la starea lui binecuvântată de sfințenie. Îl umplea desăvârșit o stare de intensitate spirituală. Veșnicia se făcea văzută în timp, în clipă. Fericirea izvora din însăși suferința. Totul era scaldat într-o lumină nepământească. Sufletul îmi era plin de pace. Trupul era lumină. Sub picioare simțeam ceva ca un câmp energetic, un fel de vibrație care mă ținea legat de pământ. De fericire — am plâns. Am putut vedea în duh: am văzut cerurile deschizându-se în adâncimea de nemăsurat a ochilor lui Valeriu. Am simțit Duhul Sfânt care lucra și vorbea prin el. În slăbiciunea și epuizarea lui fizică am simțit Puterea Dumnezeiască a unui alt plan al existenței. M-am gândit că sunt în „cer”. Mă gândeam și la faptul că sunt aproape de Iisus Hristos, pentru că Iisus Hristos se afla în Valeriu. Credința lui Valeriu îmi dădea și mie tărie. Chemarea mântuitoare a omului care murise a dat aripi spovedaniei mele. Iubirea lui Valeriu m-a supus desăvârșit iubirii lui Hristos. Știu și simt că Valeriu mă însoțește și mă ajută în toată lucrarea de a discerne cele două „lumi” în care trăim și care, în planul divin, se află într-o perfectă unitate. Viața mea este Hristos. Minte mea

dorește și caută numai voia lui Dumnezeu. Nădejdiile mele sunt la bucuria făgăduințelor Lui. Sunt conștient de natura mesianică a Credinței Creștine și vreau să slujesc acestei Credințe în mod desăvârșit până la moartea mea. Îi iubesc pe oameni și, pentru mântuirea lor, urmez drumul Crucii. Iubesc viața, dar numai în perspectiva eternității; de aceea prefer să mor decât să îngădui o degradare sufletească sau a conștiinței. Știu bine că mă găsesc în luptă cu forțe uriașe care mă pot zdrobi și mă rog lui Dumnezeu să-mi dăruiască înțelepciune, putere și ocrotire.

Deși din punct de vedere fizic sunt bolnav și cu toate că am nervii peste măsură de sensibili, mintea îmi este sănătoasă și întreagă, iar gândirea limpede. M-am retras intenționat din lume, pentru că oamenii din lume mă împung și mă atacă, iar eu nu mă pot apăra altfel de ei. Nu pot sluji decât doar prin rugăciune, iubire, meditație și dând mărturie. Slujesc pentru a-mi păstra sufletul întreg, nevătămat. Doresc să am un sfârșit creștinesc. Sunt pe deplin conștient că am acumulat experiențe semnificative, dumnezeiești, omenești, și, prin urmare, am obligația să las o moștenire. Nu sunt iubitor de slavă deșartă și doritor de a-mi scoate în evidență propriul eu; doar pe Iisus Hristos vreau să-L arăt.

Trăiesc singur, izolat, tăcut. Văd dezastrul spiritual, politic, economic și militar în care se găsește lumea și nu cred că ar putea fi evitat. Lumea va suferi de pe urma erorilor ei de orientare mereu, până în momentul în care își va deschide mintea spre a primi adevărurile lui Dumnezeu, ca să aibă Credința mărturisirii autentice. Doresc să-mi fac deplin datoria. Știm că lumea este cuprinsă în planul dumnezeiesc de mântuire. Cred. Iubesc. Nădăjduiesc. Astăzi, întocmai ca acum treizeci și unu de ani, mă simt strâns aproape de Valeriu și, împreună cu el, strâns aproape de Domnul nostru Iisus Hristos". (The Orthodox Word nr. 224-225/2002)

© Ediția digitală
www.misiune-ortodoxa.ro
www.valeriugafencu.ro

2006